

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 22. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700593656768/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

saaledes, at Moder, som man siger i daglig Tale, havde været Manden; men med sin dybe Kjerlighed til hende havde Fader betragtet hende som Jordens Centrum, og da hun gik bort, gik for ham Livet af Virkeligheden. Var han død før hun, saa vilde hun med en lignende Sorg rimeligvis med Myndighed have fortsat den tidligere, tilvante System og have fundet sjælelig Hjælp i det Praktiske, hvorimod Faders hele Sind fulgte med hende, levede i Erindringen, og, da Erindring uden Haab er en for os Mennesker altfor utaalelig Følelse, beskæftigede sig med Haabet, der laa udenfor Jorden. Livet i ham kunde endnu vise sig stærkt i Alt, hvad der angik hende eller hendes Børn, eller naar der pludselig gjordes en Appel til hans Følelse; men forresten var han stille og syntes med en egen Tilfredsstillelse, som om det var en ny Hædersbevisning imod hende, at lade Savnet af hende blive følt. Han kunde ikke taale, at der blev arbejdet i hendes Have eller forandret i hendes Værelse; Huset blev konservativt, skulde holde sig saa nært som mulig ved hendes Tid, ikke tilseede Forandringer, følge heller ikke Fremgang. Rådmesteren forsvandt tidligere end før. Til at tage sig af min lille Søster blev forskrevet en frem Slægtning, en ugift Dame, og hun viste sig i Tidens Lob som en fortræffelig Pige; hun var en af dem, der af ideale Grunde forblive ugifte, og som bevare Hjertets Friskhed og Kraft; men i lang, lang Tid bragte hun, hvergang hun kom ind til Middagsbordet, paany Sørgebudskabet.

Jeg veed ikke, hvad det er for en ond Aand, der kan være i en Dreng, saa at han, endskjøndt hans Bevidsthed er uklar, dog omtrentlig veed, hvad der er rigtigt, men haardtakket handler derimod. Jeg følte, at jeg burde lystre den nye Cousine, Froken Julie, men vilde ikke; hvadsombest hun sagde, selv om jeg indsaac, at det var godt, gjorde jeg imod. Hun følte, at dette Forhold blev demoraliserende for mig, og skjøndt det var betænkeligt og misligt for hende at arbejde paa at skaffe mig ud af Huset, talte hun dog aabent og fast med Fader om, at jeg burde bort. Det havde jo ogsaa allerede tidlig været tilsigtet; men Fader vilde nu saa nødig sende mig langt bort, og sætte mig over paa en anden, nærliggende Gaard, til Valdemars Forældre, gik dog heller ikke godt an. Han besluttede at tale med Huslæreren og til en vis Grad lade ham afgjøre, om det var rigtigt, at jeg blev ude paa Landet, og da det jo var mig selv, det væsentlig gjaldt, tog Fader mig med ind til ham.

Jeg ser endnu tydelig den selvtillfredse, doctrinaire, dygtige unge